

La Valentina no vol anar de campaments

Text: Sandra Gómez Rey

Il·lustracions: Guillem Escriche

Aquesta és la història de la Valentina quan tenia set anys, i que abans de dir una cosa o de parlar amb altres nens s'ho pensava molt, molt i molt. Era molt callada, la Valentina. Però el problema no era que se li hagués menjat la llengua el gat, sinó que era tímida. Molt tímida.

—Valentina, la setmana que ve te'n vas de campaments —li recordà la mare.

—No hi vull anar —protestà la Valentina—. No conec ningú de l'esplai. Mama, si us plau, em vull quedar a casa —li demanà.

Però el curs escolar s'havia acabat i no s'hi podia estar, a casa. Els seus pares serien tot el dia a la feina, i la Valentina era massa petita per quedar-se tota sola.

Quan va arribar el dia de marxar de campaments, la Valentina s'arraulí al fons de l'armari de la seva habitació i tancà la porta. La mare, de fora estant, li va explicar una cosa que mai abans no li havia explicat.

—Vols saber per què et dius Valentina?

—Explica'm-ho —va respondre la nena, picada per la curiositat.

—Et vam posar Valentina perquè pensem que ve de valenta —va dir la mare, tot somrient—, i vas néixer plorant amb tant ímpetu i caràcter que ens vam dir: “aquesta nena per força ha de ser molt valenta”. I d'aquí ve que et diguis Valentina. Què et sembla, Valentina, la valenta, no creus que seria divertit anar de campaments?

Hi va haver un silenci curt. La nena va obrir suaument la porta de l'armari. Des de dins es va mirar la seva mare de fit a fit i, pensant que de debò volia ser Valentina, la valenta, va dir:

—Pesa molt la motxilla?

La Valentina se'n va anar de campaments poc convençuda. Viuria, per primer cop, l'experiència d'estar lluny de casa una setmana sencera. Dalt de l'autocar, assegut al seient del costat, la Valentina hi tenia el Rull.

El Rull tenia set anys i era la tercera vegada que anava de campaments. El Rull no callava ni sota l'aigua, i a la Valentina, que no pensava obrir la boca durant tot el viatge, ja li anava bé aquell nen tan xerraire. Mentre el Rull parlava, parlava i parlava, la Valentina callava, callava i callava, i era just el que li venia de gust fer. Fins que, finalment, el Rull li va fer una pregunta:

—Tu no parles?

La Valentina va fer com si sentís ploure i no va contestar.

—La meva mare diu que fer-se passar per sord és de molt mala educació; bàsicament, perquè és com faltar al respecte als sords que voldrien poder-hi sentir i...

—Ja saps per què et dius Rull? —va interrompre'l la Valentina per demostrar que de mal educada no en tenia res.

—No.

—Doncs, em penso que et dius Rull perquè és un nom que ve de rul·lo. Com els rul·los que s'enrotllen als cabells, saps? I potser, el dia que vas néixer no vas plorar, sinó que directament et vas posar a xerrar. I des de llavors que t'enrotlles més que una persiana. Què en penses? Oi que podries ser en Rull, el rul·lo de persiana?

—Em sembla que sí —va respondre el nen després de rumiar-hi una mica, cosa que el va fer estar en rigorós silenci l'eternitat de cinc minuts.

Bocabadat per la llestesa de la Valentina, que li acabava de descobrir que tenia un nom molt enrotllat, el Rull va pensar que mai no havia conegut una nena tan callada i original. Després, es va adonar que li havia agradat seure al costat d'ella, a l'autocar. I, a continuació, va decidir que seria el seu amic.

Vet aquí com la Valentina, sent ella mateixa, havia fet el primer amic del campament.

La motxilla li pesava moltíssim. La Valentina la carregava a l'esquena, amb esforç. Tots els nens i nenes i els monitors caminaven pel bosc, espès d'arbres, cap al lloc on haurien de construir el campament. Feia un dia d'estiu calorós, però sota els arbres s'hi sentia una frescoreta agradable.

N'hi havia que es queixaven del pes de la motxilla i de l'estona llarga que feia que caminaven. Però, la Valentina no va gosar dir res i va fer tot el camí sense queixar-se. **Començava a estar sorpresa de la seva força de voluntat. I, poc a poc, li van anar entrant ganes de ser forta i superar-se.**

Al bell mig del bosc de faigs, en una extensa clariana envoltada d'arbres, els monitors van reunir el grup. **Entre tots van organitzar la feina de muntar el campament.** Cadascú va triar si volia participar en el muntatge de la cuina, les latrines, el menjador o l'espai per als jocs i per fer-hi el foc de camp, a la nit.

La Valentina va triar el menjador i va ser l'encarregada de pensar com anirien col·locades les taules i les cadires. **A casa, mai no havia decidit res semblant.** També va cercar un racó per a l'escombra, el recollidor i el cubell de les escombraries. I quan va trobar un lloc on desar les estovalles, els coberts i els gots, va anar a buscar-ho tot.

La Valentina, la Bel i la Txell van demanar a cada nen i nena els seus coberts i els seus gots d'alumini. Ho van anar carregant en un carretó, que cada vegada pesava més, per portar-ho a la zona del menjador.

Les tres nenes, en un veritable treball en equip, s'ajudaven a empènyer el carretó amb tanta força com podien. Però, de sobte, en un tram que feia baixada, se'ls hi esmunyí de les mans, i el carretó, carregat fins dalt, va començar a caure pendent avall sotraguejant per sobre dels rocs i els forats del camí.

La Valentina, la Bel i la Txell es van quedar amb la boca oberta i sense saber què fer quan el carretó va anar de pet al riu i s'hi enfonsà.

—I ara què fem? —va dir la Txell, horroritzada.

—I si diem que un cocodril ens ha atacat i s'ha menjat el carretó amb els coberts i els gots i tot el que ha trobat al seu pas? —va proposar la Bel, escagarrinada.

—Bona idea! Un cocodril molt golafre ho podria haver fet perfectament! —va afegir la Txell, esclafint amb un riure nerviós.

La Valentina no obria la boca. Només pensava, pensava i pensava tan de pressa com el seu petit cervell de només set anys d'edat li ho permetia. Llavors, es va adonar que la Txell i la Bel esperaven que digués alguna cosa i, certament, alguna cosa va haver de dir:

—Memoritzeu el punt de l'aigua on ha caigut el carretó. Ara torno.

La Valentina se n'anà corrents a buscar el Rull. Durant el viatge amb l'autocar, per sort, havia escoltat la part de la conversa en què el Rull li havia explicat l'aventura de la bomba sense esclatar de la II Guerra Mundial. L'havia trobat enterrada gràcies al seu D.I.C.T.E.M, Detector Imantat per Caçar Trossos Enterrats de Metall, que el seu pare li havia regalat.

La Valentina es va endur el Rull a un lloc apartat del campament per parlar els dos sols, i li va dir:

—Digue'm que, per casualitat, has portat el D.I.C.T.E.M.

—Per casualitat, l'he portat.

—Ara, digue'm que funciona bé sota l'aigua.

—No funciona sota l'aigua. Ho sento.

—Doncs, tenim un problema molt gros —va dir la Valentina tapant-se la cara amb les mans i deixant-se caure a terra.

—És mentida: funciona perfectament sota l'aigua! —va afegir el Rull trencant-se de riure davant la mirada esmolada de la Valentina.

—Porta el D.I.C.T.E.M a la baixada del riu. Ara mateix! —li va ordenar la Valentina posant-se dempeus—. Et necessito. No em fallis!

I mentre corria esperitada en direcció al riu, es feia creus de la seva magnífica reacció davant el problema del carretó enfonsat. No s'havia deixat arrossegar pel pànic de la situació sinó que havia pensat en una solució ràpida i eficaç. **Havia après que gràcies a la col·laboració i l'ajuda dels amics els problemes no eren pas tan grans ni tan greus.**

El Rull i el seu D.I.C.T.E.M van anar pescant tots els coberts i els gots que restaven al fons del riu, que afortunadament no era gaire profund. La Valentina, la Bel i la Txell li anaven dient els punts on el metall brillava sota l'aigua per efecte dels raigs de sol. Els monitors i la resta de nens van ajudar a eixugar i endreçar el que anaven recuperant.

La Valentina havia començat amb molt bon peu la setmana de campaments. I quant més a gust s'hi trobava més de pressa li passaven els dies. **Les activitats d'aventura se succeïen una rere l'altra, i era increïble gaudir-les en plena natura.** La Valentina i el Rull les van fer sempre junts. Van esdevenir inseparables.

Jocs, esports, històries que s'explicaven de nit a la vora del foc, cançons sota les estrelles. Tot passava de forma alegre i emocionant.

La Valentina mai no hagués imaginat unes vacances més extraordinàries. Poc a poc, es va fer amiga de totes les nenes i els nens. Però només al seu irrepetible Rull, rul·lo de persiana, li guardava un racó especial al seu cor. Gràcies al seu ajut, havia aportat una idea valuosa per solucionar un problema i havia superat una mica la timidesa. **De veritat que s'havia convertit en Valentina, la valenta.**

De tornada a casa, en baixar de l'autocar, la Valentina va córrer a abraçar els seus pares: una setmana sencera no era pas poc temps lluny de casa.

—T'ho has passat bé, Valentina? —li van preguntar només veure-la.

—Mama, papa, han estat els millors dies de la meva vida.

I els va tornar a abraçar. I, llavors, per damunt les espatlles dels pares va veure el Rull que, de lluny, li llançava un petó amb la mà. I ella també li va enviar un petó, tot sabent que el tornaria a veure molt, molt aviat.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

